

Arrest

nr. 216 052 van 30 januari 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN
Berckmansstraat 104
1060 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 juni 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HAUQUIER *loco* advocaat F. GELEYN, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 4 februari 2016 België is binnengekomen, als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, diende op 17 februari 2016 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden afgenomen op 21 januari 2016 in Griekenland.

1.2. Op 22 maart 2016 nam de dienst Voogdij van de FOD Justitie de beslissing dat verzoeker meerderjarig is, omdat uit leeftijdsonderzoek bleek dat zijn leeftijd moet worden geschat op 20,3 jaar met een deviatie van 2 jaar.

1.3. Op 30 april 2018 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 30 april 2018 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 17/02/2016
Overdracht CGVS: 04/05/2016*

U werd gehoord op het Commissariaat-Generaal op 9 maart 2018, van 9u23 tot 13u06. U werd bijgestaan door een tolk Dari-Nederlands. Uw advocaat, meester D’haenens loco meester Geleyn, was gedurende het hele gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Mashhad (Iran), de Afghaanse nationaliteit te bezitten en een Sjiitische Hazara te zijn van origine. Op uw 6-7 jaar verhuisde u met uw familie naar Herat. U verbleef reeds 5-6 jaar in Herat stad bij uw familie toen u op een dag problemen kreeg. U ging die dag naar Pule Pashto waar u kikkererwten verkocht aan de mensen. Naar gewoonte nam u normaal gezien de bus terug naar de stad eens u klaar was met uw activiteiten. Die dag miste u de bus en nam u een taxi om terug naar Herat stad te reizen. In de taxi werd u verdoofd door een man die naast u zat. Toen u wakker werd, bevond u zich in een dierenhok. U werd daar een week lang mishandeld en geslagen door mensen die zeiden dat u als sjiit mee aan jihad moest doen. U weigerde steeds waardoor ze zelfs een stuk van uw vinger sneden. Ook verweten ze dat u met een ander accent sprak doordat u eerder in Iran gewoond had. Na een week liet een persoon de deur van het dierenhok openstaan waarna u wist te ontsnappen. U raakte aan de grote weg waar u een taxi vond die u meenam naar de stad. Eens u thuis was, bleef u nog 1 nacht thuis alvorens u samen met uw oom naar Iran (teheran) vertrok. Hier woonde u nog een 5-6 jaar tot op het moment dat u besloten heeft om naar Europa te trekken. U wenste namelijk evenmin in Iran te blijven doordat de situatie er voor Afghanen verergerd was en doordat er veel jonge Afghanen naar Syrië gestuurd werden vanuit Iran. Door dit alles besloot u om naar Europa te reizen. U kwam op 04/02/2016 aan in België en u diende op 17/02/2015 een verzoek tot internationale bescherming in België in. Sinds u in België verblijft, werd uw zus Somaya in Herat aangevallen toen zij onderweg was naar school. Sinds dit incident verliet zij Afghanistan, samen met uw broer Qasem. Intussen woont de rest van uw familie nog steeds in Herat

U legde in het kader van uw verzoek volgende documenten voor: de taskara van uw ouders, een metrokaart van de stad Teheran, een briefje met het adres van uw vriendin in Iran, enkele foto's van Iran en een doktersattest uit België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest dat u bij uw terugkeer naar Afghanistan gedood zal worden door de mensen die u op 12-jarige leeftijd opgepakt en mishandeld hebben. U denkt tevens dat dit ook de mensen zijn die uw zus aangevallen hebben toen ze onderweg was naar school.

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er hier geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Zo stelt u meermaals dat de mensen die u op 12/13-jarige leeftijd ontvoerden en die u een week lang mishandeld hebben, u probeerden te dwingen om deel te nemen aan jihad en om naar Pakistan te gaan om er Jihad te leren (CGVS, p. 7-8). Tijdens het interview bij de dienst vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u ook dat deze mensen leden waren van taliban (CGVS vragenlijst dd. 22/04/2016, vraag nr. 3.5.). Echter kunnen uw verklaringen hieromtrent maar moeilijk in overeenstemming worden gebracht met de informatie aangaande de rekruteringsmethodes van de taliban.

Zo blijkt ten eerste dat er überhaupt maar weinig gevallen werden vastgesteld waarbij kinderen onder de 15 jaar werden gerekruteerd door taliban. Hoewel enkele gevallen bekend zijn van het gebruik van dergelijk jonge kinderen in de strijd door de taliban, zijn vooraanstaande bronnen het toch over eens dat het niet waarschijnlijk is dat de taliban veel personen onder de 15 rekruteert om in gevechtssituaties te gebruiken. (LandInfo, "Afghanistan: Recruitment to Taliban", 29/06/2017, p. 23). Daarenboven blijkt ook dat de Taliban in het algemeen bijna uitsluitend uit vrijwilligers bestaat, en dat directe dwang bij rekrutering, hoewel er een paar gevallen bekend van zijn, sowieso zeer uitzonderlijk zou gebeuren (LandInfo, "Afghanistan: Recruitment to Taliban", 29/06/2017, p. 16-19). Normaliter gebeurt rekrutering bij de Taliban immers op een indirecte manier via onderhandelingen met de dorpsouderen (LandInfo, "Afghanistan: Recruitment to Taliban", 29/06/2017, p. 9, 19-20). Deze manier van werken, gebaseerd op onderling vertrouwen, sluit niet aan bij de manier waarop u beweerde benaderd te zijn geweest door de taliban. U verklaart namelijk dat u ontvoerd en mishandeld werd en dat u tijdens uw gevangenschap werd gezegd dat u aan jihad moest doen. Ten slotte stelt ditzelfde rapport dat het onwaarschijnlijk is dat de taliban Hazara's zou dwingen om met hen mee te strijden. Dit alles staat dan ook in sterk contrast dat men u omwille van uw sjiiitische achtergrond als 12/13-jarige ontvoerde met oog op een rekrutering voor de jihadstrijd. In het licht van dergelijke informatie komt de door u verklaarde ontvoering dan ook weinig plausibel over.

Voorts legde u weinig aannemelijke en vage verklaringen af bij het CGVS betreffende uw ontvoering en uw ervaring in het dierenhok. Zo zijn uw beschrijvingen van het dierenhok eerder bondig ondanks het gegeven dat u er een week werd vastgehouden. U beperkt zich namelijk tot het vermelden van een onaangename geur en het beschrijven van licht dat verscheen als de deur openging (CGVS, p.8) wat eerder weinig doorleefd overkomt gezien het feit dat u er een week lang opgesloten was. Verder beschrijft u dat u meermaals geslagen werd om u te dwingen om jihad te gaan doen (CGVS, p. 7 -8). Wanneer u echter gevraagd wordt of er al concrete zaken besproken werden, zegt u dat ze daarover niet spraken maar dat ze wel zeiden dat u een aantal jaren lessen zou moeten volgen (CGVS, p. 8). Uw verklaringen over het veelvuldig gebruik van geweld, maar het gebrek aan (andere) meer concrete manieren van het overtuigen van de jihadstrijd komt evenmin overtuigend over. Des te opvallender aangaande het weinig aannemelijk karakter van uw ontvoering is de toch wel erg toevallige en schijnbaar eenvoudige ontsnapping. Zo zegt u dat een persoon u brood bracht, dat deze op uw verzoek water ging halen voor u en dat deze toen de deur liet openstaan. Dit is zeer vreemd gezien het feit dat u voordien nog zei dat u brood en water kreeg via een klein gat in de muur. Ook verklaarde u dat u toen wist te ontsnappen doordat u naar de grote weg kon lopen waar u een taxi tegenhield die u naar de stad bracht. Ook dit is opmerkelijk aangezien u er 's nachts in slaagde om een taxi chauffeur tegen te houden die bereid was om u naar huis te brengen (CGVS p.7-8). Al deze toevalligheden doen vermoeden dat de eerder verklaarde twijfels bij uw asielrelaas niet onterecht zijn.

Welnu, al deze hierboven opgesomde elementen maken duidelijk dat aan de door u verklaarde problemen in Herat geen geloof kan gehecht worden. Zo werd er vastgesteld dat de door u verklaarde feiten weinig doorleefd noch aannemelijk leken. Deze vaststelling werd vervolgens op verschillende vlakken bevestigd aan de hand van beschikbare informatie en rapporten over Afghanistan, dit alles nog los van het gebrek aan elementen waaruit de actualiteit van uw vrees zou moeten blijken gezien het lange tijdsverloop.

U gaf verder ook aan dat uw oudere zus in Herat werd neergestoken toen ze onderweg was naar school. (CGVS, p. 6). U verbleef al in België toen dit incident plaatsvond (CGVS, p. 16). U verklaarde eveneens dat uw vader vermoedde dat deze daad verricht werd door dezelfde mensen die u ontvoerd hadden. Wanneer u gevraagd wordt waarom uw vader dit vermoedde, zegt u echter dat u het niet weet, maar dat u ook dacht dat het misschien zoiets zou kunnen zijn (CGVS, p. 6). Later verklaart u ook dat uw oudere zus misschien problemen kreeg doordat ze op school vertelde over uw problemen (CGVS, p. 15). Vooreerst is het al zeer opmerkelijk dat u enkel kan gissen naar de redenen waarom uw zus werd neergestoken of niet minstens enigszins concreet kan zijn naar de context of omstandigheden van de steekpartij. Voorts dient te worden gesteld dat uw problemen reeds lange tijd voor uw vertrek naar België plaatsvonden en gezien dat u verder geen concrete verklaringen aflegde betreffende de problemen van uw zus, kan er überhaupt niet worden ingezien dat de problemen van uw zus gelinkt zijn aan de problemen

die u had in Herat op 12-jarige leeftijd. Het enige concrete element dat u aanhaalt, namelijk dat het incident onderweg naar school gebeurde, doet ook enkele vragen rijzen. Zo gaf u op de DVZ aan dat S. 19 jaar is hetgeen ook in de lijn ligt met uw verklaring dat uw zus een jaar ouder is dan u en uit het leeftijdsonderzoek van u bleek dat u toen 20,3 jaar geschat werd met een standaarddeviatie van een 2-tal jaar. Het gegeven dat uw zus nog schoolgaand was op 19-jarige leeftijd is des te opvallender gezien het feit dat u op 12-jarige leeftijd moest werken doordat jullie financiële problemen hadden (CGVS, p. 5). Uit toegevoegde informatie blijkt immers dat als de ouders slechts over de middelen beschikken om enkelen van de kinderen naar school te sturen zij hun zoon zullen sturen en het uiteindelijk vooral meisjes uit families met geletterde en hoogopgeleide moeders zijn die verder studeren (zie COI focus onderwijs).

Betreffende de situatie van de hazara's in het algemeen dient te worden gesteld dat zij hun positie in de maatschappij sinds 2001, de val van het taliban regime, verbeterd hebben en dat de discriminatie tegenover deze minderheid in dalende lijn is en geconcentreerd is tot bepaalde lokaliteiten. Hoewel er bepaalde aanslagen op shia samenkomsten zijn geweest, kan men hieruit niet besluiten dat men louter omwille van een hazara achtergrond op structurele wijze gevisieerd wordt. Voorts vinden langs de weg ontvoeringen plaats waarbij evenzeer hazara's worden gevisieerd. Vooraanstaande bronnen geven niettemin aan dat in het overgrote deel van de gevallen de etniciteit niet de reden was en dat hazara's relatief meer onderweg zijn. Overigens wordt nergens in de informatie gewag gemaakt van jonge Hazara's die ontvoerd worden met de bedoeling hen in Pakistan op te leiden voor de jihad. Uit deze informatie kan dan ook niet besloten worden dat het loutere gegeven dat u tot de hazara gemeenschap behoort een vluchtelingenstatus kan rechtvaardigen. Daarenboven blijkt dat uw ouders samen met uw zussen M. en Z. nog steeds in Herat verblijven en geen van hen momenteel problemen heeft op 1 of andere manier (CGVS, p. 6).

Het loutere gegeven dat u enkele jaren in Iran heeft gewoond is evenmin voldoende om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. Zoals gesteld wonen uw ouders en 2 zussen nog steeds in Herat stad en kennen zij er geen problemen. Daarenboven legde u incoherente verklaringen af betreffende de verblijfplaats van uw broer. Zo verklaarde u bij de DVZ dat uw broer Q. in Kabul verbleef (DVZ verklaring, rubriek 17). Hiermee geconfronteerd, ontkent u dit verklaard te hebben (CGVS, p. 11). Wanneer u gevraagd wordt in welk verband u dan Kabul vermeld zou hebben, zegt u dat u Kabul nu voor het eerst hoort en herhaalde u dat hij in Mashad (Iran) verbleef (CGVS, p. 11). Wat er ook van zij, uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u over een voldoende netwerk beschikt om zich terug in de Afghaanse maatschappij en meer bepaald in Herat stad te (her)integreren.

Op basis van bovenstaande vaststellingen kan dan ook niet ingezien worden dat u in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus of voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 § 2 a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Herat te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Herat province van 18 mei 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De provincie Herat behoort tot de westelijke regio van Afghanistan en is één van de grootste en in economische termen één van de belangrijkste provincies van het land. Herat-stad wordt omschreven als een relatief stabiele stad met een bruisend economisch, sociaal en cultureel leven het geweldsniveau en de impact van het conflict is er verschillend van de rest van de provincie Herat. De stad wordt als één van de veiligste steden in Afghanistan beschouwd. Opstandelingen zouden er slechts in beperkte mate aanwezig zijn. Herat-stad staat dat onder de controle van de Afghaanse overheid. Het geweld dat er plaatsvindt is hoofdzakelijk doelgericht van aard. Herat-stad kent voorts een toenemend probleem van criminaliteit. De impact van het hierboven beschreven geweld is echter niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Integendeel, de stad bleek een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de stad Herat actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Herat aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Herat. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Herat stad en hierbij verwijst naar uw hazara achtergrond en de steekpartij van uw zus dient opgemerkt te worden dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid dat verband houdt met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat u tot de Hazara gemeenschap behoort en het incident met uw zus maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra).

Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kunnen verhogen.

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten (taskara van uw ouders, een metrokaart van Teheran, een briefje met het adres van uw vriendin en enkele foto's uit Iran) indiceren uw identiteit en een verblijf in Iran hetgeen in bovenstaande niet in twijfel wordt getrokken. Uw medisch attest (dd. 7.09.2016) vermeldt dat u een aantal littekens vertoont op uw lichaam. Hoe dan ook dient te worden benadrukt dat een medisch attest geen sluitend bewijs is voor de omstandigheden waarin een persoon verklaart zijn verwondingen te hebben opgelopen. Een arts doet vaststellingen betreffende de fysieke (of mentale) gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. Bijgevolg betekent dit medisch attest geen overtuigend bewijs van het door u aangehaalde asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

*“artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM) ;
artikel 1 A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 ;
art. 48/3 van de wet van 15 december 1980 ;
art. 48/4 van de wet van 15 december 1980 ;
art. 48/5, §4 van de wet van 15 december 1980 ;
art. 48/6 van de wet van 15 december 1980 ;
ad. 48/7 van de wet van 15 december 1980 ;
art. 62 van de wet van 15 december 1980 ;
artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (gebrek in de motivering) ;
artikel 26 van het Koninklijk Besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ;
het algemeen beginsel van voorzichtigheid;
het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen) ; ”.*

Hij gaat vooreerst in op de bestreden beslissing, daarna op de actualiteit van de vrees voor vervolging en vraagt tot slot het voordeel van de twijfel.

Uit de bestreden beslissing blijkt eerst dat, hoewel er *“maar weinig gevallen werden vastgesteld waarbij kinderen onder de 15 jaar werden gerekruteerd door taliban”*, het niet onbestaande is. Er wordt wel degelijk gesteld dat *“enkele gevallen bekend zijn van het gebruik van dergelijk jonge kinderen in de strijd door de taliban”* en voorts dat *“er een paar gevallen bekend van zijn”* (met betrekking tot directe dwang bij rekrutering). Bijgevolg kan de bestreden beslissing niet zonder meer besluiten dat de verklaringen van verzoeker moeilijk in overeenstemming kunnen worden gebracht met de informatie aangaande rekruteringsmethodes van de taliban.

De geciteerde bronnen geven immers duidelijk aan dat er, weliswaar in beperkte mate, wel degelijk gevallen van gedwongen rekrutering van kinderen plaatsvonden. Verzoeker citeert uit de beschikbare landeninformatie waarop de bestreden beslissing steunt (Landeninformatie, stuk 18, nr. 2).

De problemen van verzoeker met de taliban, met name zijn ontvoering en mishandeling, vonden plaats toen verzoeker 12 jaar oud was. Gezien het feit dat verzoeker geboren is in 1996 vonden deze feiten dus plaats in 2008.

Bijgevolg kan niet zonder meer worden verwezen naar informatie uit een rapport dat in 2017 werd opgesteld en waarin men voornamelijk de rekruteringsmethodes van de Taliban in de laatste jaren beschrijft, om tot de conclusie te komen dat de verklaringen van verzoeker weinig plausibel overkomen. UNHCR lijkt het ook niet volledig eens te zijn met deze informatie en verzoeker citeert uit UNHCR's "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*" van 19 april 2016.

Ten slotte kan de bestreden beslissing niet gevolgd worden dat het rapport stelt dat het onwaarschijnlijk is dat de Taliban Hazara's zou dwingen om met hen mee te strijden. Dit getuigt namelijk van een foutieve lezing van het rapport (*Ibid.*, p. 11). Bijgevolg wordt deze bepaalde mening veel meer draagkracht gegeven dan wat in werkelijkheid waar blijkt te zijn. Men kan moeilijk stellen dat de mening van één enkele analist ineens waarheid wordt, toch is dit wat de tegenpartij met haar bewoordingen tracht te laten uitschijnen. De argumentatie "[t]en slotte stelt ditzelfde rapport dat het onwaarschijnlijk is dat de Taliban Hazara's zou dwingen om met hen mee te strijden" is bijgevolg niet deugdelijk en berust niet op pertinente gegevens. De commissaris-generaal gaat over tot een eenzijdige lezing van de beschikbare informatie om tot het besluit te komen dat de verklaringen van verzoeker niet plausibel zijn, terwijl zij zelf aanhaalt dat gedwongen rekrutering in bepaalde gevallen plaatsvond. Op geen enkele wijze wordt aangetoond waarom dit in het geval van verzoeker niet zo zou zijn. In ieder geval moet verzoeker ter zake het voordeel van de twijfel te genieten.

Verzoeker gaat niet akkoord met de argumentatie dat zijn ontvoering niet aannemelijk is. Hij heeft hierover meer verklaard dan de bestreden beslissing laat uitschijnen (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 8). Uit de verklaringen kan men afleiden dat verzoeker werd vastgehouden op een donkere plaats, vermits hij uitdrukkelijk stelt dat hij licht kon zien wanneer de deur openging. In deze omstandigheden is het dan ook niet verwonderlijk dat verzoeker zich slechts kan herinneren wat hij met zijn andere zintuigen kon waarnemen, met name de geur en het geluid van het gebed. Ten overvloede neemt de commissaris-generaal aan dat een week een dusdanig lange periode is om zich jaren daarna nog vele details te kunnen herinneren. Er wordt hier echter volledig over het hoofd gezien dat het feit dat verzoeker werd opgesloten in een dierenhok, zonder licht, een dusdanig traumatische ervaring is dat men van verzoeker onmogelijk kan verwachten om zich alles tot in de details terug voor de geest te halen. Hij verwijst naar algemene informatie dat ontvoeringen vaak voorkomen in Afghanistan (verzoekschrift, stuk 5).

Vervolgens stelt de bestreden beslissing vragen bij "*het veelvuldig gebruik van geweld, maar het gebrek aan (andere) meer concrete manieren van overtuigen van de jihadstrijd*". Dit dient nochtans niet te verwonderen en lijkt eerder een vrij standaard manier van handelen. Immers, wanneer men iemand tracht te overtuigen om onder dwang mee te doen aan de jihadstrijd, is het vrij aannemelijk dat men eerst tracht om de weerstand en de geest van die persoon te breken. Verzoeker verbleef slechts een week in het dierenhok, vooraleer hij wist te ontsnappen. Het is bijgevolg niet verwonderlijk en eerder aannemelijk dat men op dit moment nog niet over ging tot meer concrete manieren van overtuigen.

Als men de argumentatie van de bestreden beslissing naast de gegeven antwoorden van verzoeker legt en deze vergelijkt, blijkt duidelijk dat de woorden van verzoeker uit de context worden gehaald en verdraait (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 8). Verzoeker verklaarde immers, toen hem gevraagd werd of er iets van hem werd verwacht toen hij opgesloten was, dat ze hem zeiden dat hij naar Pakistan moest gaan om lessen te volgen en dat hij Amerikanen moest doden. Toen hem vervolgens gevraagd werd of er al iets concreets werd besproken over hoe hij dit moest doen en of ze hem zouden brengen, antwoordde verzoeker dat ze daar niet over spraken maar dat ze hem wel vertelden dat hij een aantal jaar lessen moest volgen en jihad moest leren. De vervolgvraag, namelijk of er al iets concreets werd besproken, had betrekking op het gegeven antwoord door verzoeker op de vorige vraag. Dit valt eveneens duidelijk af te leiden uit de vraagstelling van de tegenpartij waar zij stelt "[h]oe u dat moest doen of gingen ze u brengen?" Verzoeker antwoordde dan ook in alle eerlijkheid op deze vraag dat ze daar niet over spraken. In de bestreden beslissing worden de zaken anders voorgesteld door te zeggen dat "[w]anneer u echter gevraagd werd of er al concrete zaken besproken werden, zegt u dat ze daarover niet spraken maar dat ze wel zeiden dat u een aantal jaren lessen zou moeten volgen".

De commissaris-generaal gaat over tot een onjuiste en gedeeltelijke lezing van de door verzoeker gegeven verklaringen. Met betrekking tot de ontsnapping zelf van verzoeker komt de bestreden beslissing niet verder dan een aantal keren op te merken dat de verklaringen "vreemd" en "opmerkelijk" zijn, om dan tot een veralgemenende conclusie te komen dat "[a]l deze toevalligheden doen vermoeden dat de eerder verklaarde twijfels bij uw asielaanvraag niet onterecht zijn". Nochtans worden er door de tegenpartij op dit vlak geen draagkrachtige of pertinente argumenten aangehaald om tot deze conclusie te komen. Bijgevolg is de motiveringsplicht geschonden. Verzoeker vraagt bovendien het voordeel van de twijfel indien er twijfels zouden kunnen bestaan.

Wat de actualiteit van de vrees voor vervolging betreft, volhardt verzoeker in zijn verklaringen en wenst wat de vragen omtrent het naar school gaan van zijn zus betreft het volgende te verklaren.

Verzoeker ging zelf naar een private school toen hij nog school liep. Er waren geen scholen in de buurt van zijn woning, dus hij moest telkens met de bus of taxi naar school gaan. Het werd te kostelijk voor de familie om hem naar school te laten gaan, daardoor is verzoeker begonnen met werken. Wat zijn zus betreft, was het niet toegelaten dat vrouwen zouden werken, daarom werd zijn zus naar school gestuurd om haar een kans op een betere toekomst te geven.

De bestreden beslissing stelt dat niet kan worden besloten dat men louter omwille van een hazara achtergrond op structurele wijze geïsoleerd wordt. Verzoeker citeert uit objectieve informatie van het Australische Department of Foreign Affairs and Trade (verzoekschrift, stuk 5).

Daarna vraagt verzoeker het voordeel van de twijfel aan de hand van een theoretische en algemene uiteenzetting.

Verzoeker meent, in een onderdeel over de subsidiaire beschermingsstatus, dat zijn terugkeer naar Afghanistan, en meer bepaald naar Herat, hem zou blootstellen aan behandelingen die verboden zijn door artikel 3 van het EVRM. Volgens de tegenpartij is Herat *“één van de grootste en in economische termen één van de belangrijkste provincies van het land. Herat-stad wordt omschreven als een relatief stabiele stad met een bruisend economisch, sociaal en cultureel leven het geweldsniveau en de impact van het conflict is er verschillend van de rest van de provincie Herat. De stad wordt als één van de veiligste steden in Afghanistan beschouwd.”* Nochtans blijkt uit een recentelijk rapport van Human Rights Watch, daterend van mei 2018, dat er wel degelijk aanvallen plaatsvonden in Herat-stad. Zo was er een aanslag op de Jawadiya moskee op 1 augustus 2017, waarbij minstens 31 personen het leven lieten en 65 mensen gewond werden. Voorts verwijst de bestreden beslissing naar de situatie van de hazara's in het algemeen en stelt dat zij *“hun positie sinds 2001, de val van het taliban regime, verbeterd hebben en dat de discriminatie tegenover deze minderheid in dalende lijn is en geconcentreerd is tot bepaalde lokaliteiten.”* Ter zake kan men verwijzen naar het eerder vermelde rapport van het Australische DFAT (verzoekschrift, stuk 5). Hieruit blijkt duidelijk dat hazara's nog steeds te kampen hebben met discriminatie. Uit het voorgaande kan men besluiten dat hazara's wel degelijk een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c, van de Vreemdelingenwet.

Tot slot, meent verzoeker dat zijn relaas duidelijk eenzijdig geanalyseerd: de bestreden beslissing is slechts op bepaalde zogenaamde ongeloofwaardigheden gebaseerd, zonder evenwel op een afdoende wijze aan te tonen waarom deze verklaringen als ongeloofwaardig beschouwd dienen te worden. In het licht van bovenstaande elementen, schendt de bestreden beslissing dus ook het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid. In dergelijke omstandigheden moet verzoeker opnieuw verhoord worden door de commissaris-generaal. Bij deze past het om de bestreden beslissing te vernietigen.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker volgende stukken bij het verzoekschrift:

- *“bijlage 26”* (stuk 3);
- Rapport *“Afghanistan: Recruitment to Taliban”* van Landinfo van 29 juni 2017 (stuk 4);
- Rapport *“DFAT Thematic Report: Hazaras in Afghanistan”* van 18 september 2017 van Australian Department of Foreign Affairs and Trade (stuk 5).

2.1.3. In een aanvullende nota van 5 december 2018 voegt de commissaris-generaal volgende elementen:

- UNHCR's *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan”* van 30 augustus 2018 (stuk 1);
- EASO-rapport *“Afghanisitan Security Situation”* van december 2017 (stuk 2);
- EASO-rapport *“Afghanistan Security Situation - Update”* van mei 2018 (stuk 3);
- EASO-rapport *“Country Guidance Afghanistan”* van juni 2018 (stuk 4).

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoeker geschonden acht, en een theoretische uiteenzetting over een aantal van deze bepalingen laat op zich niet toe om vast te stellen dat verzoeker een nood heeft aan internationale bescherming.

2.3. Wat de weigering van de vluchtelingenstatus betreft, motiveert de bestreden beslissing naar correct dat verzoeker de actualiteit van zijn vrees niet aannemelijk kan maken. Verzoeker steunt zich immers op een verhaal, los van het feit dat zijn verklaringen hierover op zich al weinig doorleefd zijn, dat zich afspeelt in Herat toen hij 12 à 13 jaar oud was. Er zijn geen elementen in het dossier die enigszins erop wijzen dat deze ontvoering en poging tot gedwongen rekrutering bij een terugkeer naar Herat een probleem zou opleveren.

Verzoekers toelichting dat hij niet akkoord gaat met de beoordeling van de actualiteit van zijn problemen die hem hebben gedwongen om Herat te verlaten, beperkt zich tot een herhaling van zijn verklaringen, zodat dit geen afbreuk doet aan de omstandige motivering van de bestreden beslissing op dit punt. De bestreden beslissing besluit terecht tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers verhaal dat zijn zus, op het moment dat verzoeker al in België verbleef, zou zijn neergestoken toen ze onderweg was naar school. De motivering, die correct en pertinent is, en steun vindt in het administratief dossier, wordt bij gebrek aan dienstig verweer dan ook bevestigd:

“U gaf verder ook aan dat uw oudere zus in Herat werd neergestoken toen ze onderweg was naar school. (CGVS, p. 6). U verbleef al in België toen dit incident plaatsvond (CGVS, p. 16). U verklaarde eveneens dat uw vader vermoedde dat deze daad verricht werd door dezelfde mensen die u ontvoerd hadden. Wanneer u gevraagd wordt waarom uw vader dit vermoedde, zegt u echter dat u het niet weet, maar dat u ook dacht dat het misschien zoiets zou kunnen zijn (CGVS, p. 6). Later verklaart u ook dat uw oudere zus misschien problemen kreeg doordat ze op school vertelde over uw problemen (CGVS, p. 15). Vooreerst is het al zeer opmerkelijk dat u enkel kan gissen naar de redenen waarom uw zus werd neergestoken of niet minstens enigszins concreet kan zijn naar de context of omstandigheden van de steekpartij. Voorts dient te worden gesteld dat uw problemen reeds lange tijd voor uw vertrek naar België plaatsvonden en gezien dat u verder geen concrete verklaringen aflegde betreffende de problemen van uw zus, kan er überhaupt niet worden ingezien dat de problemen van uw zus gelinkt zijn aan de problemen die u had in Herat op 12-jarige leeftijd. Het enige concrete element dat u aanhaalt, namelijk dat het incident onderweg naar school gebeurde, doet ook enkele vragen rijzen. Zo gaf u op de DVZ aan dat S. 19 jaar is hetgeen ook in de lijn ligt met uw verklaring dat uw zus een jaar ouder is dan u en uit het leeftijdsonderzoek van u bleek dat u toen 20,3 jaar geschat werd met een standaarddeviatie van een 2-tal jaar. Het gegeven dat uw zus nog schoolgaand was op 19-jarige leeftijd is des te opvallender gezien het feit dat u op 12-jarige leeftijd moest werken doordat jullie financiële problemen hadden (CGVS, p. 5). Uit toegevoegde informatie blijkt immers dat als de ouders slechts over de middelen beschikken om enkelen van de kinderen naar school te sturen zij hun zoon zullen sturen en het uiteindelijk vooral meisjes uit families met geletterde en hoogopgeleide moeders zijn die verder studeren (zie COI focus onderwijs).”

Het betoog waarbij verzoeker verwijst naar algemene informatie over de verhoogde kans op problemen omwille van het feit dat verzoeker een etnische hazara is, komt overeen met de algemene informatie die al in het administratief dossier werd gevoegd (Landeninformatie, stuk 18, nr. 1, p. 53 e.v.; nr. 4, p. 46-47). Deze informatie wordt opnieuw bevestigd in het recente EASO-rapport van mei 2018 en UNHCR's "Guidelines" van augustus 2018, die werden gevoegd in de aanvullende nota. De bestreden beslissing wordt bijgevolg op dit punt overgenomen:

“Betreffende de situatie van de hazara's in het algemeen dient te worden gesteld dat zij hun positie in de maatschappij sinds 2001, de val van het taliban regime, verbeterd hebben en dat de discriminatie tegenover deze minderheid in dalende lijn is en geconcentreerd is tot bepaalde lokaliteiten. Hoewel er bepaalde aanslagen op shia samenkomsten zijn geweest, kan men hieruit niet besluiten dat men louter omwille van een hazara achtergrond op structurele wijze gevisieerd wordt. Voorts vinden langs de weg ontvoeringen plaats waarbij evenzeer hazara's worden gevisieerd. Vooraanstaande bronnen geven niettemin aan dat in het overgrote deel van de gevallen de etniciteit niet de reden was en dat hazara's relatief meer onderweg zijn. Overigens wordt nergens in de informatie gewag gemaakt van jonge Hazara's die ontvoerd worden met de bedoeling hen in Pakistan op te leiden voor de jihad. Uit deze informatie kan dan ook niet besloten worden dat het loutere gegeven dat u tot de hazara gemeenschap behoort een vluchtelingenstatus kan rechtvaardigen. Daarenboven blijkt dat uw ouders samen met uw zussen M. en Z. nog steeds in Herat verblijven en geen van hen momenteel problemen heeft op 1 of andere manier (CGVS, p. 6).”

Het motief over verzoekers verblijf in Iran en de door hem neergelegde documenten wordt ongemoeid gelaten. Ook dit onderdeel van de bestreden beslissing is correct en pertinent, vindt steun in het administratief dossier, zodat het wordt bevestigd:

“Het loutere gegeven dat u enkele jaren in Iran heeft gewoond is evenmin voldoende om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. Zoals gesteld wonen uw ouders en 2 zussen nog steeds in Herat stad en kennen zij er geen problemen. Daarenboven legde u incoherente verklaringen af betreffende de verblijfplaats van uw broer. Zo verklaarde u bij de DVZ dat uw broer Q. in Kabul verbleef (DVZ verklaring, rubriek 17). Hiermee geconfronteerd, ontkent u dit verklaard te hebben (CGVS, p. 11). Wanneer u gevraagd wordt in welk verband u dan Kabul vermeld zou hebben, zegt u dat u Kabul nu voor het eerst hoort en herhaalde u dat hij in Mashad (Iran) verbleef (CGVS, p. 11). Wat er ook van zij, uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u over een voldoende netwerk beschikt om zich terug in de Afghaanse maatschappij en meer bepaald in Herat stad te (her)integreren.”

“De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten (taskara van uw ouders, een metrokaart van Teheran, een briefje met het adres van uw vriendin en enkele foto's uit Iran) indiceren uw identiteit en een verblijf in Iran hetgeen in bovenstaande niet in twijfel wordt getrokken. Uw medisch attest (dd. 7.09.2016) vermeldt dat u een aantal littekens vertoont op uw lichaam. Hoe dan ook dient te worden benadrukt dat een medisch attest geen sluitend bewijs is voor de omstandigheden waarin een persoon verklaart zijn verwondingen te hebben opgelopen. Een arts doet vaststellingen betreffende de fysieke (of mentale) gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. Bijgevolg betekent dit medisch attest geen overtuigend bewijs van het door u aangehaalde asielrelaas.”

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Afghanistan een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat het gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of hij in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de bestreden beslissing terecht als volgt:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.”

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Herat te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Herat province van 18 mei 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De provincie Herat behoort tot de westelijke regio van Afghanistan en is één van de grootste en in economische termen één van de belangrijkste provincies van het land. Herat-stad wordt omschreven als een relatief stabiele stad met een bruisend economisch, sociaal en cultureel leven het geweldsniveau en de impact van het conflict is er verschillend van de rest van de provincie Herat. De stad wordt als één van de veiligste steden in Afghanistan beschouwd. Opstandelingen zouden er slechts in beperkte mate aanwezig zijn. Herat-stad staat dat onder de controle van de Afgaanse overheid. Het geweld dat er plaatsvindt is hoofdzakelijk doelgericht van aard. Herat-stad kent voorts een toenemend probleem van criminaliteit. De impact van het hierboven beschreven geweld is echter niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Integendeel, de stad bleek een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de stad Herat actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Herat aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet."

De Raad merkt op dat de informatie toegevoegd door de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota deze analyse genoegzaam bevestigt.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin verzoekers verzoek om internationale bescherming ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

“U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Herat. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Herat stad en hierbij verwijst naar uw hazara achtergrond en de steekpartij van uw zus dient opgemerkt te worden dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid dat verband houdt met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat u tot de Hazara gemeenschap behoort en het incident met uw zus maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra). Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kunnen verhogen.”

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde vluchtmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoekers verweer dat steunt op informatie van “*Human Rights Watch*” van mei 2018, van het “*Australian Department of Foreign Affairs and Trade*” van september 2017, voegt niets toe aan de algemene veiligheidsanalyse, die als een geheel moet worden gelezen. Hij voert geen andere elementen aan waarom hij niet kan terugkeren naar Afghanistan.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Herat-stad, een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend negentien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP